



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 207/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVICH & partners, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 7/2019-598 zo 4. septembra 2019 a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a argumentácia v ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVICH & partners, s. r. o., ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 7/2019-598 zo 4. septembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v obchodnoprávnom spore, v ktorom si vymáhal pohľadávku vo výške 221 796,01 € s príslušenstvom z titulu odstupného podľa § 669 ods. 5 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Sťažovateľ, ktorý predtým vykonával obchodné zastúpenie pre žalovaného v konaní (██████████, pozn.), argumentoval, že dohoda o prevode práv a záväzkov uzatvorená medzi ním, žalovaným a obchodnou spoločnosťou ██████████ (ďalej len „dohoda o prevode práv“), ktorou boli všetky práva a povinnosti sťažovateľa ako obchodného zástupcu žalovaného prevedené práve na spoločnosť ██████████, je neplatná, pretože ju podpísal pod psychickým donútením zo strany žalovaného, a zároveň si proti žalovanému uplatnil odstupné podľa § 669 Obchodného zákonníka. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 23 Cb 110/2015-554 z 10. októbra 2018 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 23 Cb 110/2015-554 z 10. októbra 2018 potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Dožiadanim v informačnej kancelárii okresného súdu bolo zistené, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu nepodal dovolanie.

3. Sťažovateľ namietal, že krajský súd nevykonal ním navrhované dôkazy (výsluch sťažovateľa, prehratie zvukovej nahrávky zo stretnutí, výsluchy svedkov ██████████ a ██████████), ktoré mali preukazovať jeho tvrdenia o tom, že dohodu o prevode práv podpísal pod nátlakom a na základe bezprávných vyhrážok žalovaného (zrušenie pridelených predajní spojené s následnými výdavkami sťažovateľa na mzdy, ukončenie

nájomov a úhrada úverov za prestavby predajní). K bezprávnej vyhrážke sťažovateľ dodal, že vzťah medzi ním a žalovaným nebol bežným obchodnoprávnym vzťahom, v ktorom vystupovali dva samostatné, nezávislé a rovnocenné subjekty, pretože podľa sťažovateľa žalovaný zneužíval svoje postavenie. Sťažovateľ poukazoval na nevýhodnosť uzatvorenej dohody o prevode práv aj tým, že sa ňou nezbavil svojich záväzkov z obchodného styku približne vo výške 120 000 €.

4. Sťažovateľ vytýka napadnutému rozsudku krajského súdu, že nedal odpoveď na jeho odvolacie námietky (v rozsahu skutočností uvádzaných sťažovateľom aj v jeho ústavnej sťažnosti, ako boli zhrnuté v predošlom bode, pozn.), čím malo byť porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

5. Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vydal toto rozhodnutie:

„1. Základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa – [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bolo porušené Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/7/2019 zo dňa 04.09.2019 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Cob/7/2019 zo dňa 04.09.2019 a vracia vec na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť trovy konania v sume 422,71 EUR do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v Tatrabanka, a.s. IBAN: SK6011000000002927879822.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

14.1 Podľa § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka obchodný zástupca má v prípade skončenia zmluvy právo na odstupné, ak

a) pre zastúpeného získal nových zákazníkov alebo významne rozvinul obchod s doterajšími zákazníkmi a zastúpený má podstatné výhody vyplývajúce z obchodov s nimi
a

b) vyplatenie odstupného s prihliadnutím na všetky okolnosti, najmä na províziu, ktorú obchodný zástupca stráca a ktorá vyplýva z obchodov uskutočnených s týmito zákazníkmi, je spravodlivé; tieto okolnosti zahŕňajú aj použitie alebo nepoužitie konkurenčnej doložky podľa § 672a.

14.2 Podľa § 669a písm. c) Obchodného zákonníka právo na odstupné nevznikne, ak podľa dohody so zastúpeným obchodný zástupca prevedie práva a povinnosti zo zmluvy na tretiu osobu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Sťažovateľ vytýkal napadnutému rozsudku krajského súdu, že neodpovedal na jeho odvolacie argumenty proti rozsudku okresného súdu.

16. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

18. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

19. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

20. Ústavný súd je, ako už bolo uvedené, oprávnený a povinný posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi došlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a či možno ich konania (postupy) a rozhodnutia považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a aplikácia zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosné princípy (m. m. II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamena právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 302/07).

21. Krajský súd vo vzťahu k sťažovateľovmu tvrdeniu o bezprávnej vyhrážke uviedol:

«... konanie žalovaného nemožno považovať za bezprávnu vyhrážku, nakoľko takéto právo žalovanému vyplýva priamo zo Zmluvy o obchodnom zastúpení (ktorej platnosť žalobca nespochybňuje), a teda za bezprávnu vyhrážku nemožno považovať upozornenie na možnosť využitia tohto práva pri rokovaní so žalobcom ohľadom uzatvorenia Dohody o prevode práv a povinností. Pre posúdenie, či sa jedná o bezprávnu vyhrážku alebo o oprávnený nátlak je pritom dôležité posúdenie práve toho či účastník právneho úkonu hrozí niečím, čo je oprávnený vykonať. V danom prípade je jednoznačné, že žalovaný „hrozil“ práve zákonným konaním.» (bod 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu).

22. Z už uvedenej citácie napadnutého rozsudku je zrejmé, že premisa sťažovateľa o bezprávnej vyhrážke logicky neobstojí, a preto nemalo zmysel vykonávať dokazovanie, ktoré ju malo preukázať, ako správne uviedol už okresný súd vo svojom rozsudku. Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že v zmysle čl. 4 bodu 7 zmluvy o obchodnom zastúpení (medzi sťažovateľom a žalovaným, pozn.) bol žalovaný oprávnený kedykoľvek jednostranne zrušiť sťažovateľovi oprávnenie prevádzkovať jeho značkové predajne (bod 33 prvá veta rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 110/2015-554). Ústavný súd zároveň

konštatuje, že zo sťažovateľom uvedených tvrdení a predložených príloh možno jednoznačne vyvodiť, že vzťah medzi ním a žalovaným bol bežným obchodnoprávnym vzťahom bez žiadnej špeciálnej ochrany alebo výsadného postavenia, ktoré by sa týkali sťažovateľa. Sťažovateľove tvrdenia, že žalovaný mal silnejšie postavenie, ktoré zneužíval, nemali žiadny právny podklad, a preto nemohli mať pre posúdenie jeho žaloby zo strany konajúcich súdov žiadnu relevanciu.

23. Na druhej strane je síce pravda, že odvolací súd sa špeciálne (nad rámec konštatovania správnosti rozsudku okresného súdu, pozn.) nezaoberal jeho odvolacím argumentom, že sťažovateľ sa podpisom dohody o prevode práv nezbavil svojich záväzkov, ktoré vznikli pred jej podpisom. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že okresný súd mal v rozsudku tvrdiť, že uzatvorením dohody o prevode práv sa mal sťažovateľ zbaviť aj svojich starších záväzkov z obchodného styku (ktoré vznikli pred podpisom dohody o prevode práv, pozn.) vo výške 120 000 €. Podľa sťažovateľa je toto tvrdenie celkom zjavne nepravdivé, pretože z dohody o prevode práv vyplýva, že sa zbavil iba záväzkov do budúcnosti.

24. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť namietaným rozsudkom krajského súdu porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces a na riadne odôvodnenie rozhodnutia, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudku okresného súdu. Tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, III. ÚS 342/2017). Okresný súd k ekonomickému významu uzatvorenia dohody o prevode práv pre sťažovateľa uviedol: *„Neplatnosť dohody o prevode práv a povinností nemožno odvodzovať ani zo samotnej bezodplatnosti tejto zmluvy, nakoľko zákon odplatnosť takejto zmluvy ako podmienku jej platnosti nevymedzuje. Zároveň je potrebné poukázať aj na rozpory v skutkových tvrdeniach žalujúcej strany, ktorá na jednej strane poukazuje na inštitút laesio enormis a dohodu o prevode práv a záväzkov považuje za enormne poškodzujúcu žalobcu, na druhej strane uvádza, že žalobca túto zmluvu uzatvoril z dôvodu, že v čase uzatvorenia dohody mal záväzky vo výške 120.000,- Eur, pričom ak by bol nútený ukončiť pracovnoprávne vzťahy so svojimi zamestnancami, tieto záväzky by sa ešte navýšili o náklady na vyplácanie mzdy počas plynutia výpovednej*

doby, resp. o náklady na odstúpné. Na základe dohody o prevode práv a povinností žalobca na jednej strane stratil možnosť vykonávať činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného, čím stratil aj možnosť získať provízie za sprostredkovanie obchodov na druhej strane previedol aj svoje záväzky presahujúce sumu 120.000,- Eur. Tieto náklady by musel žalobca uhrádzať aj prípade, ak by žalovaný od zmluvy odstúpil spôsobom uvedeným v čl. 26 bod 1 zmluvy. V takomto prípade by mal žalobca ešte kratší čas na usporiadanie svojich záležitostí, ako v prípade uzatvorenej dohody, kedy od oznámenia úmyslu túto dohodu uzatvoriť až po jej samotné uzatvorenie prebehla už spomínaná doba dvoch mesiacov. Dohoda o prevode práv a záväzkov tak bola na jednej strane uzatvorená bezodplatne, na druhej strane mala pre žalobcu aj nemalý pozitívny ekonomický význam, keďže mu umožnila zbaviť sa záväzkov v značnej výške.“ (bod 37 rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 110/2015-554).

25. Z už citovaného textu je jasné a zrejmé, že okresný súd oprel ekonomickú výhodnosť podpisu dohody o prevode práv pre sťažovateľa (pre účely posudzovania jej platnosti, pozn.) aj o skutočnosť, že vďaka jej podpisu mohol previesť na zmluvnú stranu () svoje záväzky presahujúce sumu 120 000 €, t. j. svoje záväzky do budúca, alebo svoje záväzky po podpise dohody o prevode práv. Okresný súd teda v žiadnom prípade nekonštatoval, že uzatvorením dohody o prevode práv sa mal sťažovateľ zbaviť aj svojich starších záväzkov z obchodného styku vo výške 120 000 €. Tvrdenie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti (a teda aj v odvolaní) o tom, že okresný súd mal nesprávne uviesť, že sťažovateľ previedol dohodou o prevode práv aj svoje staršie záväzky, je preto nepravdivé a zavádzajúce. V rámci posudzovania práva na súdnu ochranu a v jej rámci práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia teda ústavný súd konštatuje, že ak by sa aj odvolací súd nezaoberal špeciálne nepravdivými a hrubo zavádzajúcimi tvrdeniami v odvolaní, nemôže ísť o porušenie práva na súdnu ochranu. V takýchto prípadoch plne postačuje aj všeobecné konštatovanie o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Samozrejme, krajský súd mohol artikulovať, že tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého mal okresný súd konštatovať prevod jeho starších záväzkov, je v zjavnom rozpore s realitou, snád by ho v konečnom dôsledku odradil od neúčelného využitia inštitútu ústavnej sťažnosti.

26. Ústavný súd ešte podotýka, že konanie sťažovateľa, ktorým spochybňoval napadnutý rozsudok krajského súdu vyznieva účelovo. Sťažovateľ totiž napadnutý rozsudok nenapadol dovolaním, za ktoré sa na rozdiel od ústavnej sťažnosti vyrubuje súdny poplatok. V každom prípade argumenty, ktoré sťažovateľ prezentoval vo svojej ústavnej sťažnosti, jednak nemajú žiadnu právnu relevanciu (sťažovateľovo vnímanie, že žalovaný proti nemu zneužil svoje postavenie na vznesenie bezprávnej vyhrážky – pričom žalovaný iba využil možnosť podľa zmluvy o obchodnom zastúpení, ktorej platnosť sťažovateľ žiadnym spôsobom nespochybnil, pozn.) a jednak sú nepravdivé a hrubo zavádzajúce (sťažovateľove tvrdenia o tom, čo mal okresný súd konštatovať vo vzťahu k jeho starším obchodným záväzkom, pozn.). Vzhľadom na uvedené nemohol byť v tomto prípade naplnený žiadny z dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

27. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

28. Ústavný súd teda konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto jeho ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu